

войки, малки и голѣми, сиромашки и богати, но ни една му непаднаше на сърдце, и той си отиваше въ пѣтя.

Най-послѣ, като пристигнахъ у едно село, дѣто са събрахъ всичкитѣ дѣвойки, които са и прѣдстави-хъ на царскія синъ; но и тукъ никоя не хареса. А кога попита селскитѣ старѣйшини, нѣма ли въ селото имъ и други моми, тѣ му отговорихъ, че имало іоще една, но тя била говедарска дъщеря.

— Нѣма нищо ако ще би и свинарска отговори сглѣдникътъ, нека да доди да ъж видимъ. Сичкитѣ са споглѣдвахъ и никой не смѣяше да иде да ъж повика.— Стойте, рече царскій синъ, ний отиваме сами у дома имъ и ще ъж видимъ що е тя за мома.

Послѣ ги поведохъ селскитѣ старѣйшини и отидохъ право на колибката имъ, що бѣше на край селото. Царскій синъ щомъ видя говедаревата дъщеря, очитѣ му останахъ на нея. Тя не бѣше прѣменена и натрухвена, но облечена съ прости и чистички селски дрѣхи, които ѣ приличахъ; защото нейната душевна красота, доброто ѣ сърдце, благій нравъ, скромността на лицето и срамежливостъта бѣхъ душевнитѣ ѣ дарби, що ъж правѣхъ обична и хубавица.

Тогавя той пришепна на уйка си и рече: »тѣзи ще бѣде моя жена; друга нещъ ако ще би и царска дъщеря.«

Сѣтнѣ казахъ на селенитѣ да си отиджтъ, а двамата чужденци останахъ да ношуватъ въ колибата на говедаря. Момата запита пѣтницитѣ благоразумно и срамежливо отдѣ и що сѣ, а тѣ ѣ отговорихъ; че са научили дѣто у баща ѣ имало за проданъ една хубава телица и дошли да ъж купятъ.

— Найстина имаме, отговори момата скромно, и кога доде баща ми съ чардата, що той пасе, ще ъж видите тогавя.

Вечеръта като си доде прѣстарѣлій говедаръ и ги здрависа по обичая имъ, сѣднахъ да си приказватъ и гостнето, безъ да му забикалятъ, обадихъ че сѣ до-